Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 16 березня 2010 року № 10 (330)

СЛАВА І ЧЕСТЬ УКРАЇНИ

НА ЧИЄМУ ВИ БОЦІ, ЄВРОПАРЛАМЕНТАРІ?

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ЄВРОПАРЛАМЕНТУ

Копія Президенту України В. Ф. Януковичу

Олег ЧОРНОГУЗ, письменник

Почнемо, панове, з логіки: між сталінізмом і гітлеризмом вами, панове, поставлено знак рівности, і зовсім недавно. Ви і гітлеризм, і сталінізм осудили як злочинний. Нагадали народам Європи і світу, що в Другій Світовій війні правили два бандити-диктатори: Гітлер і Сталін, поміж яких перший – Гітлер – знищив понад 10 мільйонів життів у м'ясорубці війни, другий – Сталін – понад 40 мільйонів. Обидва ще й замордували ні в чому не винних людей різних національностей у своїх концтаборах – сталінських і гітлерівських. Честь вам і хвала за всесвітній осуд цих торквемад XX сторіччя. А днями ви осудили найактивнішого борця з цими двома злочинними режимами, цими двома диктаторами-людожерами. Осудили сина українського народу, який усе своє свідоме життя боровся зі злочинними режимами Гітлера і Сталіна і, врешті-решт, незважаючи на глибоке підпілля, був убитий авторучкою з ціанистим калієм сталінським холуєм, зрадником, якого засудили, до речі, самі ж німці. Тепер вами, панове, осуджується вже не Сталін і не Гітлер, а герой України, син українського народу – Степан Бандера, нескорений воїн і найактивніший борець з вищеназваними окупаційними режимами. Питається: де ж ваша найелементарніша логіка, панове?

Чому ж ви не осуджуєте московський Кремль, який на день народження Сталіна збирається його портрети вивісити чи не по всій Московії, від Красної площі до Далекого Сходу – Хабаровська та Благовещенська?

Якщо подивитися на підписи європейських парламентарів, які вимагають від Президента України переглянути ті погляди, які мав до цього у Європі, скажімо, великий де-Голль, котрий писав, що аби в нього була така армія, як УПА, то гітлерівський чобіт ніколи не ступив би на французьку землю, то хочеться запитати 9 європарламентарів: чи все гаразд у них не лише з логікою й історичною пам'яттю?! Невже вона, пам'ять, так швидко притупилася, чи щось не те з головами у декого з членів Європарламенту? Анемією раптом "захворіли" поголовно чомусь поляки і частково німці. Поляків можна зрозуміти, бо двадцятирічний студент викинув гасло "Хоч з чортом, аби не з ляхом". Очевидно, такі гасла викидаються уярмленим народом не просто так. Певне, треба чимало залити топленого сала за шкіру русичам, русинам чи рутенам, як поляки тривалий час називали українців за їхнє древнє походження, за те, що вони – нащадки могутньої Київської Русі, щоб викинути такі гасла і йти на свідомі вбивства тих тиранів, які по відношенню до тих русинів були особливо жорстокі. Саме таким виявився і міністр внутрішніх справ II Речі Посполитої полковник Броніслав Перацький. Він, під маркою боротьби "з антидержавною діяльністю", нещадно викорінював найменші спроби нагадування про гарантовану Галичині 1923 року Радою Амбасадорів автономію.

Закінчення на 6-й стор.

ТВОРЧИЙ ВЕЧІР ВОЛОДИМИРА СЕРГІЙЧУКА

У Будинку вчителя відбулася презентація книги відомого дослідника історичної минувшини, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимира Сергійчука "В обороні Української правди".

Цей захід співпав з 60-річчям вченого, тож перетворився у його своєрідний звіт перед чисельною аудиторією, що зібралася в залі.

Володимир Сергійчук повідав присутнім про свій творчий шлях, детально зупинився на окремих особливостях, що стали поворотними в його творчій і науковій діяльності, спонукали до наполегливих пошуків першоджерел, за допомогою яких відкрив широкому загалу досі невідомі сторінки нашої непростої історії.

У доробку відомого вченого – майже 80 книжок про українську національну символіку, епоху Запорозької Січі, відомих державників Івана Мазепу, Симона Петлюру, Романа Шухевича, Степана Бандеру, героїчний здвиг ОУН-УПА, видатних українців, які прославили рідну землю на весь світ.

Водночас Володимир Сергійчук зазначив, що не все, що задумав, утілив у життя, а тому пообіцяв створити нові книжки, на які чекають тисячі, мільйони читачів.

На творчому вечорі ювіляра вітали відомі літератори Дмитро Павличко, Петро Осадчук, Микола Луків.

Намісник Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря, митрополит Переяслав-Хмельницький і Бориспільський Димитрій (Рудюк), відзначивши активну життєву позицію вченого, його подвижницьку роль у суспільстві, за дорученням Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета вручив ювіляру орден Юрія Переможця.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ГЕТЬ ТАБАЧНИКА!

У Львові молоді націоналісти розпочали безстрокову кампанію за відставку Дмитра Табачника з посади міністра освіти та науки України. Свідома молодь біля одного з провідних вищих навчальних закладів України – Львівського Національного Університету ім.Івана Франка розпочала збирання підписів серед студентства та населення проти новопризначеного міністра – українофоба Д.Табачника. Кампанія розпочалась акцією "Пункт прийому радянської макулатури" – книжок з історії СРСР і КПРС та іншої радянської літератури. Після офіційного старту антитабачної кампанії зібрані книжки передадуть до пункту прийому макулатури.

Організаторами протесту виступили молодь та активне студентство, молодіжне середовище Конгресу Українських Націоналістів, Молодіжний Націоналістичний Конгрес, Молодіжне крило ЛОО Української Народної Ради, ОУМ "Спадщина", ГО "Борець".

Табачник Дмитро Володимирович – кучміст та українофоб.

Його присутність на посаді міністра освіти загрожує:

- *відновленням системи корупції при вступі до ВНЗ, скасуванням зовнішнього незалежного оцінювання;*
- *гальмуванням процесу становлення якісної української освіти;*
- *брехливим поданням історії України;*
- *придушуванням української мови в навчальних закладах;*
- *розвитку демократії в державі.*

Ми повинні чітко усвідомити, що Табачник Дмитро Володимирович – це та людина, що буде цілеспрямовано працювати над викоріненням всього українського.

Усіх небайдужих просимо зголошуватися в Координаційний центр для подальшої спільної боротьби.

Конгрес Українських Націоналістів.
Адреса: м. Львів,
вул. Нечуя-Левицького, 4.

Прес-служба ЛОО КУН
Прес-служба молодіжного крила ЛОО УНР

4 820102 210017 10

ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів до Європарламенту

Президенту Європейського Парламенту Пану Єжи Бузеку

Вельмишановний пане Єжи Бузек!

Політична партія Конгрес Українських Націоналістів, яка заснована 1992 року і будує свою політичну діяльність на засадах ідеології українського націоналізму та активно підтримує Європейський курс України, висловлює занепокоєння стосовно пункту 20 Резолюції Європейського Парламенту від 25 лютого 2010 року щодо ситуації в Україні.

У пункті 20 цієї Резолюції депутати Європарламенту висловили сподівання, що новообраний Президент України Віктор Янукович скасує рішення Віктора Ющенка про присвоєння лідеру Організації Українських Націоналістів (ОУН) Степану Бандері звання Героя України, який, на їхню думку, співпрацював з нацистською Німеччиною.

Ми переконані, що пункт 20 цієї резолюції було прийнято на основі викривленого бачення історії України, накинутого псевдонауковою советською історіографією. Жорстоко придушуючи український національно-визвольний рух, кремлівська пропагандивна машина чіпляла ярлики "посібників нацистів" Організації Українських Націоналістів, її лідеру Степану Бандері та Українській Повстанській Армії.

Прикро, що європарламентарі не беруть до уваги те, що саме ці організації вели збройну національно-визвольну боротьбу на два фронти проти двох найбільших тоталітарних режимів тогочасної Європи: нацистської Німеччини і комуністичного СРСР. Саме ці режими 11 листопада 1938 року уклали "Генеральну угоду про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо). А вже 1939 року розпочали II Світову Війну.

Тож сьогодні, прийнявши таку резолюцію, депутати Європарламенту фактично стають на бік сталінського тоталітарного окупаційного режиму, який заперечував право українців на власну державу.

Конгрес Українських Націоналістів констатує, що не існує жодного рішення суду, включно із Нюрнберзьким процесом, яке б довело причетність ОУН і УПА та особисто Степана Бандери до колаборації з нацистським режимом. Підтвердженням жорсткої опозиції Степана Бандери нацистському та комуністичному окупаційним режимам слугують репресії стосовно нього, його родини та членів очолюваної ним ОУН.

Відомим фактом є те, що після проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення Української держави Степана Бандеру вже 5 липня 1941 року нацисти заарештовують у Кракові і відправляють у концтабір Заксенгаузен, де утримують до 27 вересня 1944 року.

Братів Степана Бандери Олександра та Василя 1942 року вбили у нацистському концтаборі Аушвіц.

Батька Степана Бандери Андрія, священика УГКЦ, 1941 року замордували в катівнях НКВД. Сестер Марту, Оксану і Володимиру було заарештовано і заслано до советських концтаборів.

Степан Бандера як ідейний лідер визвольної боротьби українців був настільки небезпечний для тоталітарного більшовицького режиму, що Сталін наказав знищити Провідника ОУН. 15 жовтня 1959 року у Мюнхені Степан Бандера був убитий агентом КДБ Богданом Сташинським.

Представники ОУН та УПА своєю безкомпромісною боротьбою перешкодили тоталітарному більшовицькому режиму знищити європейську демократію. Саме Організація Українських Націоналістів ще 1943 року, коли вся Європа стояла на колінах перед гітлерівською Німеччиною, своїми гаслами "Свобода народам! Свобода людині!" проголосила основоположні цінності сучасної демократії та підвалини співжиття світового співтовариства.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до депутатів Європейського Парламенту з проханням, керуючись правдивими історичними фактами, переглянути своє рішення стосовно пункту 20 Резолюції від 25 лютого 2010 року щодо скасування рішення про присвоєння Степану Бандері звання Героя України. Резолюції найвищого законодавчого органу ЄС, які ґрунтуються на недостовірних історичних фактах, кидають тінь на задекларовані принципи демократії та свободи.

Ми наголошуємо, що кожен народ має право самостійно визначати своїх національних героїв і неприпустимим є втручання в цей процес інших держав.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ЧЕСТЬ І ЧИН

12 березня 2010 року Конгрес Українських Націоналістів вшанував пам'ять голови Антибільшовицького Блоку Народів, багатолітньої голови Проводу ОУН, засновниці й першої голови Конгресу Українських Націоналістів, народного депутата України трьох скликань Слави СТЕЦЬКО.

В ОБОРОНІ ЧЕСТИ І ГІДНОСТИ УКРАЇНИ

Заходи розпочалися з Поминальної Божественної Літургії та Панахиди у Церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі, після чого відбулося покладання квітів до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі.

Панахиду, на якій були присутні голова КУН Олексій Івченко, члени Головного Проводу та активісти Конгресу, відслужив настоятель Церкви отець Ігор Онишкевич.

Поминальне віче на могилі Слави Стецько відкрив голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь, який озвучив рішення Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів щодо проголошення 2010 року Роком Слави Стецько.

Зі словами спомину про Славу Стецько до присутніх звернулися заступник голови КУН Володимир Борейчук, референт Людмила Максимець, голова Київської обласної організації Конгресу Олександр Сахацький, побратими, друзі.

На завершення поминального заходу академічний чоловічий хор "Фавор" та присутні виконали Гімн Українських Націоналістів.

Її немає серед нас уже сім років, але Вона й досі в обороні чести й гідности України.

Прес-служба КУН

З ПЛИНУ ПОДІЙ

• ВІННИЦЯ

З ініціативи Проводу Вінницької ОО КУН в обласному центрі біля могили Січових Стрільців відбувся мітинг-реквієм з нагоди 60-х роковин з дня загибелі Героя України, Головнокомандувача УПА, генерал-хорунжого, св. пам'яти Романа Шухевича.

Владика Онуфрій (УПЦ КП), священики УГКЦ (о.Богдан) та УПЦ КП (о.Микола) відслужили панахиду за українцями, які полягли за нашу незалежність. Прозвучали проповіді патріотичного спрямування, героїв вшанували хвилиною мовчання.

Гурт "Просвіта" виконав низку повстанських пісень, наприкінці всі співали Гімн України.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

• ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Націоналісти Дніпропетровщини вшанували 196-ту річницю з дня народження Тараса Шевченка факельною ходою студентів та декламуванням віршів. З ініціативи Дніпропетровської обласної організації КУН близько тисячі студентів та школярів прийшли до пам'ятника великому поету з палаючими факелами та збірками віршів Тараса Шевченка.

"Тарас Шевченко – це постать, яка об'єднує всіх українців, як на Сході так і на Заході України. Однак нам потрібно докласти ще багато зусиль, аби та Україна, про яку писав Шевченко – вільна, незалежна – стала реальністю нашого життя", – зазначив голова Дніпропетровської обласної організації КУН Микола Хоменко.

У свою чергу студенти закликали підтримати українську мову та розмовляти нею у громадському транспорті, інституті та побуті.

Завершився урочистий захід спільним виконанням Гімну України.

Прес-служба
Дніпропетровської ОО КУН

• КРИМ

У Симферополі представники Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів разом з активістами інших політичних партій та громадських організацій державницького спрямування взяли участь у святковому мітингу, присвяченому 196-й річниці з дня народження видатного українського письменника Тараса Шевченка. Захід проходив біля пам'ятника Шевченкові у одноіменному парку м.Симферополя.

Голова Кримської організації КУН Василь Овчарук свою промову розпочав словами "Заповіту" із закликом до об'єднання сучасної молоді довкола ідеї українського націоналізму і брати справи у свої молоді та енергійні руки. Василь Овчарук урочисто вручив партійні квитки новим членам Кримської організації КУН.

До урочистих заходів долучилися також і представники місцевої влади. Проте букет квітів від імені Президента Віктора Януковича викликав обурення учасників заходу, оскільки напис на стрічці букета було зроблено російською мовою.

Прес-служба КО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу призначення Дмитра Табачника міністром освіти та науки

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест з приводу призначення Дмитра Табачника міністром освіти і науки України.

Чиновник, котрий публічно заперечує існування української нації, не має жодного права обіймати будь-яку державну посаду, а тим більше очолювати відомство, що займається освітою, громадянським та патріотичним вихованням молоді.

Свого часу саме Табачник, перебуваючи на посаді віце-прем'єр-міністра з гуманітарних питань в уряді Януковича, "відзначився" публічним запереченням Голодомору в Україні 1932–1933 років, розпалюванням ворожнечі між Сходом і Заходом країни, придушенням української мови та книговидання, проросійським тлумаченням української історії.

"Що він взагалі робити уміє, крім того, як книжки і картини з і так небагатих українських музеїв цупити?", – так охарактеризував Д.Табачника однопартієць Борис Колесников.

Саме "історик" Д.Табачник у своїх псевдонаукових працях неодноразово намагався принизити національну гідність українців та висміював українські традиції.

Ми переконані, що призначення Д.Табачника міністром освіти і науки не сприятиме якісному розвитку освіти та культури в Україні, духовному відродженню української нації.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Президента України Віктора Януковича усунути з посади міністра освіти і науки України Д.Табачника та вносить пропозицію повернути на цю посаду колишнього міністра Івана Вакарчука.

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

МИКОЛА ПШЕВЛОЦЬКИЙ – ГОЛОВА УНР ЛЬВІВЩИНИ

Відбулася II Конференція Української Народної Ради Львівської області, якій передувала діяльність УНР у форматі Координаційного Комітету. У цей інкубаційний період УНР Львівщини відзначилася своєю непохитною позицією під час президентської кампанії – на відміну від діячів Ради Старійшин на чолі з Д.Павличком і І.Драчем. Львівська обласна УНР намагалася не ховатися за параваном громадської організації й активно діяла в багатьох векторах політичного життя області, країни. Зокрема, у ЗМІ широкого розголосу набрав Відкритий лист до Президента Польщі на захист Степана Бандери, який був ініційований УНР міста Львова, нещодавно очоленою Василем Шпіцером.

Обласна конференція одноголосно обрала Миколу Пшевлоцького головою обласної організації УНР, який координував діяльність обласної організації у підготовчий період. Заступником його став дрогобичанин Мирослав Глубіш, головою секретаріату Ігор Данилиха. Затверджено Провід обласної організації та його президію, до складу якої, крім керівників обласного й міського рівнів, увійшли відомі громадські діячі області: Юрій Шухевич, Ірина Калинець, Іван Головацький, Іван Гель, Мирослав Герцик, Степан Трохимчук, Богдан Трач.

Конференція ухвалила звернення та заяви до Президента України, Генерального Прокурора щодо кадрових змін у Міносвіти, до політичних партій та громадських організацій національно-патріотичного спрямування про створення єдиної національної опозиції, до Європарламенту. Делегати також підтримали заяву науково-практичної конференції "Геноцид України у XX столітті".

На конференції була вшанована пам'ять Слави Стецько – видатної жінки-політика. Учасники зібрання виголосили спільну молитву на знак 7-ї річниці пам'яті довголітньої лідерки ОУН за священиком Петром Зеленюхом. Микола Пшевлоцький озвучив рішення Львівської обласної Ради про нагородження (посмертно) Слави Стецько Почесною медаллю "90-річчя ЗУНР" і оголосив, що нагорода буде передана до музею в с. Юшківцях Жидачівського району Львівської області, де працювала в школі славної пам'яті подруга Слава, у дні відзначення 90-річчя від дня її народження. Після цього депутат Львівської обласної ради М.Пшевлоцький нагородив від імені облради Почесною медаллю "100-річчя Степана Бандери" номінованих ЛОО КУН бібліотекаря Надію Лавринів за серію заходів в Обласній бібліотеці для дітей та юнацтва, Івана Крислача – автора портретів видатних діячів ОУН, Богдана Стельмаха – автора поетичних творів про Бандеру, Шухевича і Коновальця, Василя Шпіцера – міського голову Львова 1990–1994 рр. за сприяння у поверненні С.Стецько в Україну та отриманні нею громадянства, Олега Гринюка – керівника обласного проводу ОУН (під орудою М.Плав'юка).

На конференції також було проанонсовано початок акцій протесту молоді проти призначення одіозного міністра-"полковника" освіти та проведення мітингу 21 березня в обласних центрах Західної України з ініціативи Координаційної ради націоналістичних організацій, яка напередодні відбулась в Івано-Франківську, під загальним гаслом "Захистимо Україну! Ні – конституційному перевороту!".

С.БАНДЕРА

ЗВЕРНЕННЯ

ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РАДИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ

Львівська обласна організація Української Народної Ради звертається до Європарламенту з приводу ухваленої ним 25 лютого 2010 року Резолюції щодо ситуації в Україні, пункт 20 якої піддає сумніву Указ Президента України Віктора Ющенка про присвоєння Голові Проводу ОУН Степанові Бандері звання Героя України. Мотив – звинувачення Степана Бандери у колабораціонізмі під час Другої світової війни.

Ми, чільні діячі ЛОО УНР, хочемо звернути увагу Європарламенту на той факт, що суддями Указу Президента України взялися бути представники націй, які справді співпрацювали з нацистами.

Відомо, що Польща у рамках співпраці з нацистською Німеччиною брала участь у ліквідації Чеської держави. А генерал-майор військ СС поляк Камінський Броніслав Владиславович командував 29-ю гренадерською дивізією СС, яка брала участь у придушенні варшавського повстання (загинуло 235 тисяч чоловік). У вересні-жовтні 1944 року Камінський брав участь у придушенні Словацького повстання, де також відзначився небаченою жорстокістю.

Росія ще 11 листопада 1938 року підписала "ГЕНЕРАЛЬНОЕ СОГЛАШЕНИЕ о сотрудничестве..." між НКВД і ГЕСТАПО, в якому серед інших були і такі пункти: "п.2. Стороны поведут совместную борьбу с общими основными врагами: – международным еврейством, ее международной финансовой системой, иудаизмом и иудейским мировоззрением; – дегенерацией человечества, во имя оздоровления белой рассы и создания евгенических механизмов рассовой гигиены", а пактом Молотова-Ріббентропа фактично розпочала Другу світову війну.

Словаччина як держава виникла після анексії Чехії нацистами саме як сателіт і поплічник гітлерівської Німеччини!

Крім вищепойменованих народів, з нацистами на державному рівні так чи інакше співпрацювали Іспанія, Італія, Японія, Угорщина, Румунія, Болгарія, Хорватія... Низка європейських держав і народів, якщо й не співпрацювали з нацистами, то покірно дозволили поневолити себе, виконували на благо рейху важку рабську роботу, йшли в тюрми, концтабори і навіть у газові камери. І нічого, живуть – не соромляться своєї історії. А українці, які, не маючи власної держави, доблесно боролися за незалежність України проти найжорстокіших окупантів у Європі, повинні за версією тих же окупантів устидатися за свій героїчний чин.

Особливо постає питання "А судді хто?", коли мова йде про активне голосування за пункт 20 Резолюції Європарламенту німецької делегації. Та ж не мають морального, історичного, християнського права німці, – які чотири роки грабували Україну (навіть вивозили до Рейху український чорнозем), вбивали і спалювали українців цілими селами, розстрілювали невинних заручників, вивозили українську молодь на рабські роботи, планували цілковито знищити українську націю, – бути суддями українського народу. Слід їм також нагадати, що 1962 року найвищий суд Західної Німеччини засудив агента КДБ Б.Сташинського до 8 років ув'язнення за вбивство Провідника ОУН Степана Бандери. Цей злочин також рішуче засудила широка німецька та світова громадськість.

Стосовно Степана Бандери, то за свою святу боротьбу за незалежність України він заплатив дорогу ціну: відсидів п'ять років у польській тюрмі, чотири роки – під час Другої світової війни – в німецькому концтаборі, 1959 року без суду і слідства був убитий московським агентом у вільній на той час європейській державі Німеччині; його батька – священика Андрія Бандеру – закатували енкаведисти; сестри – Марта-Марія і Оксана – ще 1939 року, після арешту і допитів, вислані в Сибір, Марта там і померла, а Оксана рідну землю побачила лише через піввіку; сестра Володимира також пізнала розкоші Сибіру і Казахстану; брата Богдана вбили гестапівці, а братів Олександра і Василя у концтаборі Освенцім після жорстоких знущань замордували фашистські прислужники – польські капо. Виникає сумнів у здоровому глузді людей, які стверджують, що можна бути в'язнем німецького концтабору і одночасно співпрацювати з нацистами.

Великі держави не мають права вирішувати долю менших! Існування Євросоюзу повинно убезпечувати всі країни правом на історичну правду. Саме виходячи з цих засад, незважаючи на позицію Росії, Європарламент поставив на один рівень злочини тоталітарних режимів Гітлера і Сталіна.

Українська Народна Рада Львівщини, де жив та розпочинав національно-визвольну боротьбу Степан Бандера, визнає його національним героєм, не заплямованим співпрацею з жодним окупантом України – ані з Польщею, ані з більшовицькою Росією, ані з нацистською Німеччиною. Телевізійне опитування показало, що Степана Бандеру українці включили у трійку найславетніших своїх синів.

Вважаючи, що вердикт найвищого законодавчого органу Об'єднаної Європи має базуватися винятково на об'єктивних історичних фактах та однаково справедливому підході до їх оцінки, вимагаємо:

1. Дати пояснення, на якій підставі Європейський Парламент звинувачує Степана Бандеру у колабораціонізмі під час Другої світової війни.
2. Скасувати пункт 20 Резолюції Європарламенту від 25 лютого 2010 року щодо ситуації в Україні.
3. Попросити вибачення в України за безпідставні звинувачення Степана Бандери у співпраці з нацистами.

Від імені Львівської обласної організації Української Народної Ради

Іван ГЕЛЬ, правозахисник, довголітній політв'язень;
Ігор КАЛИНЕЦЬ, лавреат Шевченківської Премії, поет;
Ірина КАЛИНЕЦЬ, народний депутат 1990–94 рр.;
Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ, голова Львівської Обласної Організації Української Народної Ради;
Василь ШПІЦЕР, голова Львівської Міської Організації Української Народної Ради;
Юрій ШУХЕВИЧ, Герой України

12 березня 2010 р., м. Львів

ФАШИСТСЬКА АКЦІЯ УКРАЇНОФОБІВ

14 березня 2010 року у Севастополі проросійські сили провели провокаційну і дику акцію. Ними були спалені українські книжки, сплюндроване ім'я екс-міністра освіти Івана Вакарчука. Намагаючись виставити українських націоналістів у негативному світлі, група антиукраїнських холуїв Кремля уподібнилась до нацистів, фашистів та інших бузувірів з більш далекого та темного минулого людства. Звертаємо увагу широкої громадськости України, ЗМІ, політичних та громадських організацій на глибоко провокативний та антиукраїнський характер подібних дій та вчинків. Закликаємо до спільної дії з метою усунення з посади міністра освіти України "полковника" Дмитра Табачника – українофоба, антидемократа, кучміста. Призначення Дмитра Табачника на посаду міністра освіти України – дискредитація цієї високої посади та прояв зневаги до української нації.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПІРРОВА ПЕРЕМОГА?

Чи зможуть донецькі впоратися з новітніми проблемами державотворення?

Борис КУШНІРУК

Схоже на те, що бажання отримати виконавчу владу в країні – усю й зараз – сильніше від здорового глузду та стратегічних інтересів лідерів Партії регіонів та її спонсорів. Донбаська регіональна звичка вирішувати все нахрапом переважує здоровий глузд. Перепони та ризики донецьких не лякають.

Позаминулого тижня народні депутати 235 голосами прийняли закон про зміни до Регламенту, якими дозволили собі утворювати коаліційну більшість не тільки за допомогою фракцій, а й за участю окремих народних обранців, яких гострослови вже охрестили "тушками" (Зрештою, така більшість була створена – **Ред.**). Про те, що це суперечить самій суті конституційної реформи, проведеній майже тим самим складом народних депутатів, написано вже багато, тому наводити додаткові аргументи не буду.

Сам факт відвертого нехтування Конституцією не викликає жодного сумніву. У 83 статті Конституції чітко записано, що "У Верховній Раді України за результатами виборів і на основі узгодження політичних позицій формується коаліція депутатських фракцій, до складу якої входить більшість народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України". Тобто суб'єктами коаліції є лише фракції, а не окремі народні депутати, але при цьому необхідно, щоб депутатів, які погодяться в цих фракціях увійти в коаліційну більшість, було не менш як 226. Обидві ці обставини надзвичайно важливі. З одного боку, Конституція передбачає обов'язковість того, щоб саме депутатські фракції реалізували волю виборців. Але з другого – для формування коаліції та, відповідно, уряду необхідно щонайменше 226 голосів народних обранців. Очевидно, що майже протягом всього строку діяльності уряду Тимошенко цього не було, але на це Юлія Володимирівна та БЮТ мало зважали. Бажання отримати необмежений доступ до державних ресурсів та виконавчого впливу були для них тоді важливіші за норми Конституції.

Саме це є реальними аргументами й для Партії регіонів у їхній готовності нехтувати вимогами Конституції. Вони хочуть того самого, а тому їм не потрібна повноцінна коаліція з фракцією НУ-НС, яка погоджується обговорювати створення коаліційної більшості лише в разі готовності Партії регіонів віддати посаду прем'єр-міністра представникові НУ-НС та накласти мораторій на всі дражливі гуманітарні проблеми. Не хоче ПР і перевиборів парламенту, бо в цьому разі у ВР обов'язково потраплять досить великі депутатські фракції політичних сил, очолюваних Сергієм Тігіпком та Арсенієм Яценюком, і без них, скоріш за все, неможливо буде утворити коаліційну більшість, а отже, доведеться ділитися посадами, і передусім прем'єрською.

ПАРТІЯ РЕГІОНІВ НА СЛУЖБІ У БЮТ

По-перше, такими кроками Партія регіонів робить просто неоціненну послугу пані Тимошенко. Вони дають їй шанс зберегти політичне майбутнє. Уявіть собі коаліцію ПР – НУ-НС – БЛ на чолі, наприклад, з Арсенієм Яценюком. У цьому випадку НУ-НС міг би, з одного боку, стримувати надто різкі кроки "регіоналів" у гуманітарній сфері й таким чином обґрунтовувати виборцям свою участь у коаліції, не даючи Тимошенко можливості піаритися на цій темі, з другого – викриваючи всі ті зловживання та проблеми, які створив уряд Тимошенко, валити її рейтинг. А якби при цьому новий уряд зміг виводити економіку з важкої кризи та розпочати хоча б деякі реформи, наприклад, у податковій сфері, то рейтинг Тимошенко падав би ще стрімкіше. І що найгірше для неї, після виборів 2012 року у БЮТ було б ще менше шансів приймати участь у створенні нової коаліції. Тобто в БЮТ і Тимошенко, навіть за умови збереження досить великої парламентської фракції, був реальний ризик поступово перетворитись в маргінальну опозицію, яка фактично ні на що не впливає.

Принагідно додам, що коаліція ПР – НУ-НС – БЛ виглядає більш природно, ніж коаліція БЮТ – НУ-НС – БЛ. Річ у тім, що праві політичні сили – ПР та НУ-НС – переважно розділені дражливими гуманітарними питаннями. Водночас із точки зору економічної політики їхні погляди об'єктивно ближчі. Тобто багато в чому ліберальна та правоцентристська (консервативна) ідеології ПР та майже всіх політичних сил, представлених у НУ-НС, відображають інтереси схожих між собою соціально-економічних груп. І хоча розбіжності між інтересами великого бізнесу, представленого в ПР, та малого й середнього бізнесу, більшою мірою представленого в НУ-НС, періодично виникали б, але вони значно менш глибокі, ніж ті, з якими зіштовхувалися весь цей час "лівий" БЮТ та "правий" НУ-НС. Відмінності в ідеології та апеляція фактично до принципово різних соціальних груп – найманих працівників та наймодавців, у поєднанні з особливостями характеру Тимошенко та її постійним використанням "лівого" чи "лівацького" соціального популізму, створювали і, впевнений, створюватимуть у майбутньому глибинні проблеми для ефективної співпраці БЮТ та політичних сил, представлених у НУ-НС. Єдине, що їх може об'єднувати, – це спільний ворог у гуманітарній сфері. Формуванням та гіперболізацією образу цього ворогу в очах виборців всіляко займатиметься БЮТ, і, не виключаю, сприятиме цьому своїми кроками сама ПР. Недарма Тимошенко "призначила" себе лідером опозиції саме біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

ЩО МОЖЕ "ПЕРЕПЛЮНУТИ" АНТИКОНСТИТУЦІЙНИЙ ЗАКОЛОТ?

Другим наслідком неконституційного формування коаліції буде "обнуління" всіх звинувачень з боку ПР та Віктора Януковича на адресу пані Тимошенко. Її контраргумент щодо всіх звинувачень буде убивчий: усі вони не що інше, як спроба ПР виправдати вчинення антиконституційного заколоту та незаконного захоплення виконавчої влади. І жодні докази корупційних дій з боку Тимошенко на посаді прем'єр-міністра тут уже не працюватимуть. Більше того, в очах її виборців вони все рівно виглядатимуть менш значущими порівняно з діями щодо неконституційного захоплення влади.

Створення в нелегітимний спосіб проурядової парламентської коаліції та фактично виключення з системи розподілу посад представників Яценюка та Ющенка також істотно звужує суспільну довіру до всіх кроків, які здійснюватиме ПР надалі. Це виштовхує цих політичних діячів у системну опозицію до президента Януковича та ПР. А це, у свою чергу, закладає серйозні проблеми для будь-якого співробітництва ПР з політичними силами, пов'язаними з цими політиками, як у місцевих органах влади (після місцевих виборів), так і в парламенті – після парламентських виборів, які, з досить високою ймовірністю, відбудуться все ж таки раніше від 2012 року.

Таким чином, сьогоднішні кроки "регіоналів" можуть створити для них суттєві проблеми у відносинах з усіма основними політичними силами. Сподіватися в майбутньому їм можна буде лише на комуністів та Блок Литвина, але їхні електоральні здобутки можуть виявитись такими мізерними, що це нагадуватиме гуманітарну допомогу з боку ПР цим політичним силам, і не факт, що це їм допоможе.

ЯНУКОВИЧ ПРИЙМАЄ ВОГОНЬ НА СЕБЕ?

Ще одним надзвичайно важким наслідком отримання ПР повного контролю за виконавчою владою буде необхідність нести всю відповідальність за соціально-економічні труднощі, з якими неминуче зіштовхнуться громадяни країни. Спадщина, яку Юлія Володимирівна залишає Партії регіонів, виявиться настільки важкою, що навіть передвиборчі страшилки ПР можуть виявитись дитячими пустощами. Катастрофічна ситуація з державними фінансами, банківською системою, соціальною сферою, особливо з урахуванням фактичного банкрутства пенсійної системи, вимагатиме забути про всі соціальні обіцянки, зайнятися затягуванням пасків та здійсненням непопулярних кроків. І якщо спочатку розмови про наведення порядку сприйматимуться виборцями позитивно, і вони навіть будуть готові заплющувати очі на нехтування Конституції, то з кожним днем усі соціальні негаразди дедалі більше пов'язуватимуть саме з сумнівною легітимністю уряду. А вся опозиція, передусім БЮТ і Тимошенко, постійно нагадуватимуть про це громадянам.

ЯК ДАЛЕКО ЗАЙДУТЬ КОМУНІСТИ

Крім того, можливості для будь-яких непопулярних кроків новоствореного уряду будуть обмежені самим форматом коаліції ПР – БЛ – КПУ.

Кроки ПР з русифікації України та відновлення комуністичних міфів щодо історичних подій та постатей сприйматимуться комуністами "на ура", але необхідні рішення, пов'язані з перезрілою необхідністю монетизації соціальних пільг, підвищенням пенсійного віку, реформою ЖКГ, у якій не обійтися без досить жорстких та непопулярних кроків (наприклад, без примушення платити за комунальні послуги вчасно й у повному обсязі), під будь-яким приводом саботуватимуться. А розраховувати на підтримку з боку НУ-НС і тим більше БЮТ буде неможливо.

Сама ПР своїм рішенням поставити під повний контроль уряд призведе до того, що всі опозиційні політичні сили сприйматимуть ПР та президента Януковича як таких собі окупантів. До них змушені будуть звертатися та апелювати як до влади, але за жодних умов не підтримуватимуть і не сприятимуть їхній діяльності. Адже вони, нехтуючи волею частини (більшої) громадян, захопили владу в країні. Тоді хай покажуть самі, як зможуть упоратися з усіма проблемами, котрі накопичувались ще з радянських часів і які жоден уряд не наважувався розв'язати.

До того ж, в уряді під проводом ПР фактично не буде кому пояснювати його дії суспільству. Ані Віктор Янукович, ані Микола Азаров не вирізняються вмінням переконувати громадян у правильності своїх дій. І якщо навіть у Росії, з її майже 500-мільярдними золотовалютними резервами й тотальним контролем ЗМІ, невпинно, з кожним днем зростає соціальна напруга, – то можна уявити, що відбуватиметься в Україні.

Віктору Януковичу та ПР не варто було б забувати й про результати президентських виборів у Києві. Більшість їхніх виборців тут – це люди похилого віку, які хоч і голосують, але участі в мітингах на захист президента Віктора Януковича та ПР не братимуть. А Україна – не Росія. Тут залякуванням не візьмеш. Тут потрібно пояснювати й переконувати.

ПАСТКА ДЛЯ ПАРТІЇ РЕГІОНІВ

Таким чином, ПР та Віктор Янукович зараз упевнено заганяють себе в халепу...

Головні проблеми чекають на них навіть не тоді, коли вони робитимуть не дуже виважені кроки в гуманітарній сфері. А коли намагатимуться перелаштувати країну під себе. Саме тоді вони відчують, що таке реальний спротив і наскільки громадянське суспільство за ці роки зміцнилось.

При цьому хочу заспокоїти істериків, котрі галасують про перетворення України на провінцію Росії. Упевнений, що цього не буде. Об'єктивні інтереси українських політичних еліт та бізнесу, у тому числі орієнтованих на ПР, майже не перетинаються з інтересами російських еліт.

Та й загроза сепаратизму, якому цілеспрямовано, усі роки української незалежности сприяють російські спецслужби, навіть зменшаться, бо навряд чи ПР допомагатиме тим чи іншим діячам у Севастополі та в цілому в Криму в їхніх намаганнях поставити під сумнів територіальну цілісність України. Скоріше навпаки. Придушення таких проявів здійснюватиметься куди більш рішуче й жорсткіше, ніж за часів президентства Кучми, не кажучи вже про Ющенка.

Більше того, Росія може в найближчі роки зіштовхнутися з такими потужними тектонічними процесами функціонування всієї російської державности, що їй буде не до України.

І жодних принципово нових загроз для української державности як такої, упевнений, не з'явиться. Інша справа, що розвиток Української держави, не як певної суверенної території, а як сукупної життєдіяльности громадян України, зіштовхуватиметься з величезними проблемами, пов'язаними з неспроможністю політичної еліти проводити реформи та готовністю хоча б трішки думати не про власні інтереси, а про інтереси народу. Й останні кроки ПР – яскраве підтвердження цього.

УНІАН

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ГЕТЬ ВІД МОСКВИ!

Сепаратизм у Росії і "українське питання"

Сергій КАМИШАН

ХТО НАСПРАВДІ Є СТАРШИМ БРАТОМ?

Уважне вивчення історії Російської імперії та Радянського Союзу виявляє, що політичні та культурні проблеми українців мали багато спільного з проблемами інших (крім росіян) народів цих державних утворень. Можна навіть стверджувати, що в українців з бурятами (тувинцями, чувашами, татарами, алтайцями, карелами...) більше спільного, ніж з росіянами. І більше спільного, ніж розбіжностей. До того ж, ми одні одним нічого не винні, немає тієї безлічі претензій (подекуди взаємних), що накопичилися за століття спільного існування.

Так, остаточне скасування української автономії у XVIII столітті знаходить паралель у скасуванні на початку XX століття органів самоврядування корінних народів Сибіру (якутів, евенків, бурятів, хакасів) – так званих Степових дум. Варто згадати також приєднання до СРСР (на правах автономної області!) незалежної Тувинської Народної Республіки (1944).

У шістдесяті роки XIX століття було заборонено друкування українських книжок (також литовських та латґальських, обмежено використання польської мови). А наприкінці тридцятих років XX століття скасовано офіційне використання карельської (хоч Карельська республіка продовжувала існувати), шорської та деяких інших мов.

Заселення росіянами українських земель, зокрема Слобожанщини та так званої Новоросії, можна порівняти з російською колонізацією території, де колись мешкала мордва (південь Нижегородської області, схід Рязанської, значна частина Пензенської, потроху з Ульяновською та Саратовською – це споконвічні мордовські землі). До цього ще треба додати політику напівпримусового переселення мордви, що проводилася ще з царських часів (взагалі на території Мордовської Республіки мешкає менше третини всіх мордвинів).

Співпраця українців з іншими народами Росії як у визвольному аспекті, так і в культурному має давні традиції.

Можна пригадати, що український філософ і етнограф Володимир Лесевич боронив права бурятів, а письменник (хоч і російськомовний, але українського роду) Володимир Короленко – права якутів; що 1910 року провідником ногайського народу був обраний відомий український письменник Пилип Капельгородський, який здійснив низку важливих господарсько-економічних та культурно-побутових реформ; що в першій редакції роману іншого письменника, Володимира Ґжицького, "Чорне озеро" (1928) таврується колонізаторське ставлення Москви до алтайського ("ойротського") народу (й знову ж таки підкреслюється спільність алтайських та українських проблем); що під час Другої світової війни у лавах УПА воювали не самі українці, а й представники інших національностей (зокрема, в окрузі УПА "Заграва" існував осетинський курінь); що саме українці організували 1943 року Антибольшевицький блок народів; що вирішальним був внесок українців у знамените Норильське повстання в'язнів (1953).

Прикладів можна наводити багато, але ще більше їх буде на культурницькій ниві (хоча з вищенаведеного видно, що не завжди ці дві сфери можна розрізнити).

Мазепинський полковник Григорій Новицький – перший етнограф хантів.

Вихованець Києво-Могилянської академії єпископ Веніамін (Пуцек-Григорович) створив першу марійську граматику (1775) та ініціював написання перших творів марійською мовою. Він також досліджував удмуртську мову.

Лікар і поет Кесар Білиловський написав етнографічне дослідження "Жінка тубільців Сибіру" (1894).

З Києвом пов'язаний важливий період життя видатного філософа, письменника та етнографа комі Калістрата Жакова (останнім часом його постать набула дуже високе поцінування в Республіці Комі; його ставлять поруч із засновником Комі літератури Іваном Куратовим та всесвітньо відомим соціологом комі походження Питиримом Сорокіним).

Знаменитий бурятський актор і режисер Валерій Інкіжинов у двадцяті роки працював у театрі Леся Курбаса "Березіль".

Музикознавець Валентина Стешенко-Куфтіна (родом з Сумщини) досліджувала фольклор тунгусо-маньчжурських народів Сибіру та Далекого Сходу.

Велике значення для розвитку башкирської культури мало евакуювання до Уфи Київської опери (також установ Академії наук УРСР). Слід відзначити, крім того, особливу вагомість української теми в башкирській літературі.

Аварський письменник Раджаб Дінмагомаєв (1905–1944) створив свої останні твори ("Клятва", "Коричнева змія", "Відступник") на території України, де воював.

Видатний чуваський композитор Асламас (Онисим Васильович Васильєв, 1924–2000) навчався в Київській консерваторії в Бориса Лятошинського.

Особисті дружні зв'язки з українськими письменниками підтримували балкарський поет Кайсин Кулієв (приятель Миколи Бажана та ін.), мордовський поет Нікул Еркай (приятель Павла Тичини) тощо.

Цих прикладів можна наводити безліч, аби паперу вистачило, а якщо згадати всіх, хто перекладав українських прозаїків, поетів, драматургів мовами народів Росії та українською мовою – літераторів російських національних меншин, то забракне не лише паперу, а й пам'яти комп'ютера.

Щоправда, можна зауважити, що подібних зв'язків з етнічними росіянами в народів Росії ще більше, але ці зв'язки захмарені русифікацією, свідомими або підсвідомими колонізаторськими звичками, пихатістю "старшого брата". Стосунки з українською культурою та її носіями позбавлені цих вад. Отже, росіянин завжди почувався скоріше господарем (ще й недобрим), ніж братом, а якщо взяти до уваги потужність та стародавність української культури, робиться очевидним, що роль старшого брата більше личить українцеві.

НАЦІОНАЛІЗМ ТА РЕҐІОНАЛІЗМ

Але республіки та національні округи у складі Росії – це далеко не всі суб'єкти Російської Федерації, та й неросійські національності складають не більше двадцяти відсотків населення. Проте не можна відкидати потужні відцентрові тенденції навіть чисто російських реґіонів. Звичайно, висловлені на обивательському рівні, вони нічого не мають спільного з нашим завданням ("Якщо в Україні буде обрано нашого кандидата, життя російських реґіонів поліпшиться" – це нісенітниця). Але широке незадоволення центром має й свій теоретичний та ідеологічний аспекти. Йдеться про так зване обласництво. Гіперцентралізм російської держави породжував своєрідну реакцію – прагнення до автономії, ба навіть до сепаратизму. Найбільш виразно це виявилося в сибірському обласництві.

Воно має давні традиції: ще 1865 року було заарештовано велику групу сибірських культурних діячів – літераторів, етнографів, викладачів, – яких 1867-го засуджено на різні терміни позбавлення волі за обвинуваченням у прагненні створити в Сибіру незалежну республіку на зразок Сполучених Штатів. Провідники обласницького руху Григорій Потанін та Микола Ядринцев завжди користувалися великим шануванням сибіряків. Так, незважаючи на те, що наприкінці життя Потанін займав гостро антибільшовицьку позицію, очолював Тимчасову сибірську обласну раду, закликав до боротьби з більшовиками, останні не наважилися репресувати його після повалення режиму Колчака, а Потанінська вулиця в Новосибірську як існувала ще до революції, так існує й досі, й ніхто її не наважився перейменувати.

Менш виразні обласницькі тенденції існували й існують на Далекому Сході, Уралі, архангельському Помор'ї, Новгородчині, Поволжі, а також серед донського та кубанського козацтва. Усі російські реґіони мають свої місцеві традиції, своїх діячів (шанованих у себе, але мало знаних за межами реґіону), свої етнографичні та культурні особливості, які часто-густо переплітаються з особливостями аборигенних народів, що мешкають поруч з росіянами. Історичні області (що не завжди співпадають з адміністративними одиницями) мають своїх православних святих; деякі з цих святих не повністю визнані Московським патріархатом (так звані місцевочтимі), що не заважає їхній популярності серед вірних. Під час Громадянської війни багато з реґіонів мали свої обласні уряди, а в деяких традиції протистояння Москві сягають сивої давнини (Новгород, Псков, Твер, Рязань). Навіть у Петербурзі останнім часом з'явився сепаратистський рух (див. http://ingermanland.da.ru).

Далеко не в усіх реґіонах можна знайти якесь теоретичне та ідеологічне обґрунтування відрубности від Москви, бодай таке, як в сибірських обласників, але всі вони (на побутовому рівні) об'єднані неприязню до Москви. Про це – в наступному пункті цього розділу, після останнього зауваження.

Контактуючи з реґіональними діячами, певної обережности слід дотримуватися хіба що у випадку російського козацтва. Так звана автохтонна теорія походження козаків (найбільш послідовно проведена в "Казачьем словаре-справочнике", що вийшов у 1966–1970 рр. у Сполучених Штатах і був репринтно перевиданий 1992 року в Москві), згідно з якою козаки – не соціальна верства російського етносу, а окремий, відрубний етнос, що має боротися за власне самовизначення від Росії, зараз не дуже популярна. Переважна більшість російських козаків притримується великодержавницьких позицій, блокуючись із найбільш екстремістськими верствами імпер-шовіністів.

МОСКОВСЬКИЙ ГІПЕРЦЕНТРАЛІЗМ ТА ПРОБЛЕМИ РОСІЙСЬКИХ РЕҐІОНІВ

Ставлення до Москви як центру повсюдно в Росії є більш-менш ворожим, незалежно від наявности націоналістичних настроїв етнічних меншин чи обласницьких тенденцій. Це пов'язано не лише зі всевладністю та підступністю хижого московського чиновництва. Саме геополітичне положення Москви сприяє тому, що великій компанії зручніш мати головну штаб-квартиру (або принаймні представництво) в Москві, ніж будь-де в провінції: транспортні комунікації, можливість спілкуватися з контрагентами, вихід за кордон у столиці не можна й порівняти з умовами в реґіонах. А з цього випливає й те, що сплачувати податки така компанія буде теж у Москві, хоча товари (чи послуги) можуть при цьому вироблятися за тисячі кілометрів. Результат: бюджет Москви збільшується, а реґіони мають втрачений зиск.

Цей факт не може мати безпосереднього впливу на стосунки реґіонів з українськими представниками, але його будь-що треба брати до уваги. Можливо, досить спритні економісти змогли б навіть запропонувати щось на кшталт офшору, але чим Україна буде для підприємців з російських реґіонів краща за Москву?

Більш важливе те, що вороже ставлення до Москви може суто психологічно сприяти порозумінню між українцями та мешканцями російської провінції, треба тільки не педалювати критику тих від'ємних рис російського етнічного характеру, які є спільними для мешканців Москви та решти росіян (великодержавности, аґресивности, месіянізму, гіпертрофії російської державности на перевагу над російською культурою тощо): на жаль, російський шовінізм надзвичайно поширений у найрізноманітніших верствах населення. У разі виникнення дискусій треба зосереджуватися на розбіжностях побуту та психології москвичів та інших росіян, а не на подібностях. Адже не тільки в Сибіру (факт давно визнаний), а навіть у Підмосков'ї мешканців Москви подеколи називають "клятими москалями" (відомості радіостанції "Ехо Москви").

Ворожість до Москви подекуди набуває несамовитих форм і доходить до абсурду.

Так, попри те, що генерал Олександр Лебедь ніяким чином не міг асоціюватися з офіційною Москвою, завжди проводив незалежну від неї лінію, певними колами населення Красноярського краю він на посаді губернатора сприймався як московський емісар або принаймні як московський зайда, котрий нічого не розуміє в проблемах краю. Дійшло до того, що після його загибелі навіть помірковано ліберальна красноярська газета "Комок" протягом двох тижнів жодним рядком не обмовилася про цю подію, хоча й висловлювала співчуття родинам журналістів, які загинули разом з губернатором.

Щодо культурної спільности російських реґіонів з Україною, то можна знайти не менше прикладів, ніж наведено вище. Обмежуся тут лише одним.

Евакуювання під час Великої Вітчизняної війни до Красноярська Одеського та Дніпропетровського оперних театрів спричинилося до пожвавлення музичного та театрального життя міста.

НА ЧИЄМУ ВИ БОЦІ, ЄВРОПАРЛАМЕНТАРІ?

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ЄВРОПАРЛАМЕНТУ

За ці його діяння, за страшні пацифікації українських сіл Галичини та Волині, які здійснювалися тоді, коли села радянської України вимирали від голодомору, українські самостійницькі сили Галичини винесли йому найвищу міру покарання. Вирок виконали соратники і однодумці молодого Степана Бандери.

Я вже мовчу про комуністичну польську операцію "Вісла" і трагедію Волині, які розпочали не українці, а саме поляки, або їх спровокувала абверівська агентура, щоб українці і поляки винищували одне одного. Я дуже добре пам'ятаю листівки хлопців з УПА до поляків. Особливо ту, в якій українські повстанці закликали поляків бути хоч трохи милосердними до мирного населення. "Бийтесь з нами, чоловіками, але не кидайте наших дітей живими у вогонь. Невже ви хочете, щоб і ми відповіли вам такою ж середньовічною жорстокістю?". Ці листівки тих років неважко знайти в архівах. Може, копії і вислати тим дев'яти полякам з європарламенту, які ще вчора вважали себе "українськими адвокатами" в Європі. Хай почитають.

Можна зрозуміти також і німців, які породили Гітлера і гітлеризм на своїй території і тепер хочуть відмитися перед світом. Однак не можна зрозуміти, чому тоді депутати найвищого органу інтегрованої Європи не осуджують тих гітлерівців – генералів і фельдмаршалів, котрі нині живуть в Німеччині, отримують чималі пенсії, користуються усіма благами цієї країни і вдають, що фашизм народився не на їхній території, а на території... України. Для цього вони навіть знайшли автослюсаря з Детройта, який виявився найбільшим фашистом у світі, порівняно з яким Гітлер й усі нинішні пенсіонери (гітлерівці чи сталінці) – безневинні ягнята.

До слова сказати, як журналіст я спеціально з'їздив у Махаринці, на Вінниччину, і там дізнався, що в цьому селі жило два червоноармійці з такими іменами й прізвищами, які потрапили до гітлерівського полону разом з мільйонами інших. Так от, один з однофамільців – Іванів Дем'янюків ще 1972 року повісився після того, як до нього завітали "хлопці" з Вінницького КеДеБе і поцікавилися, в якому гітлерівському таборі він перебував. Може, саме того покійного потрібно було осудити? Хоча б посмертно, а не безневинну стару людину, яку знайшли, як цапа відбувайла, для вселюдської комедії і дикого судилища, приписуючи червоноармійцю такі масові вбивства, ніби він був не полонений рядовий червоноармієць, а мінімум гітлерівський фельдмаршал каральних військ.

Смішно це, панове, якби не було так сумно.

До вашої логіки і совісті, якщо вона у вас є, треба віднести і ще одну масакру – це мало не поголовне вирізання і знищення чеченського народу, тобто громадян Російської Федерації, відповідно до їхніх паспортів, московськими сатрапами. Вирізали і знищували чеченців московські солдати й офіцери. Тепер вони з "гордістю" показують нам у своїх кінофільмах-бойовиках, як вони поголовно вирізували мало не все чоловіче населення (з паспортами двоглавого) невеличкого, але гордого кавказького народу тільки за те, що вони в своїй хаті хотіли розмовляти і молитися по-своєму, живучи вільно, без вказівок Кремля. Ви тоді, панове, зігрівали свої старі сідниці російським газом і гріли воду в роті, щоб не застудитися, і ніхто з вас бодай теплою водичкою не плюнув у бік Москви. Ось такі ви "принципові і героїчні" на високій єврозарплаті. Ви не хочете заглибитися ані в історію, ані в передісторію і не хочете зрозуміти, чому ж українці (цей великий і древній європейський народ, окрадений "братами зі сходу", починаючи з назви країни і її населення,) упродовж 400 років бореться й досі за свою незалежність. Чому ви, панове європарламентарі, живете не своїм розумом, а ідеологією Росії – спадкоємиці СРСР, яка й досі любить Сталіна і засуджує усіх, хто боровся з цим найжорстокішим диктатором минулого сторіччя.

Чи ви хоч свідомі того, чи у вас перед тим, як не всихала ваша рука і нічим не був заповнений мозок, поцікавилися, хто такий Степан Бандера, що так швидко натиснули на кнопку? А тепер ви ставите ультиматум: або Бандера, або Європа.

Кому потрібна Європа з такими поглядами та підходами? Європа, як беззуба баба, що сидить на припічку, вигріває свої старі кості і не хоче втрутитися в бандитизм, яким займається мало не щоденно Москва, воюючи зі своїми сусідами, обзиваючи їх то чучмеками, то салоїдами, то лісовими недоносками, чи фашистами-прибалтами. Але вона не тільки обзиває, а й по-бандитські відхоплює чужі території і під благословення беззубої і "принципової" Європи разом з "логічно мислячими" парламентарями все це мовчазно схвалює.

То я краще поклонюся батькові Лукашенку, який сказав своїм "сябрам": сядемо на картоплю, підемо в землянки і в ліси, але не станемо на коліна перед московським ведмедем. Слава невеличкій гордій країні Білорусь.

Ви навіть не захотіли з'ясувати, що після оголошення 30 червня 1941 року у Львові акту про Незалежність України Гітлер розстріляв чи не весь український уряд й представників української інтелігенції – понад 300 осіб. Степана Бандеру посадив того ж 1941 року у концтабір, як і його однодумців і родичів, де він просидів до 1944 року. Його двоє братів та сестра були закатовані гітлерівським режимом. А тих із родини, хто вижив після 1945 року, "батько" Сталін відправив до Сибіру.

Про яке ж співробітництво Бандери з Гітлером йдеться? А може, ви переплутали Степана Бандеру з генералом Власовим, якого тепер Москва виправдовує, доводячи, що він боровся не проти Росії, а за Росію? Тільки не за комуністичну. Який же ви, під личиною демократії, демонструєте сатанинський цинізм! Яка ж безцеремонність з вашого боку. Яке ж європейське безстидство і зухвала демонстрація людьми політики зневаги голосу людей культури і науки? В ім'я чого ви це робите, проводячи нові лінії поділу європейського материка?

Звичайно, сталінські недобитки верещать на весь світ, що Степан Бандера – не герой, а бандит. Тим криком вони хочуть заглушити совість. Справою їхніх рук є понад 150 тисяч убитих західних українців після 1945 до 1958 року, понад 500 тисяч населення Карпат вони виселили до Сибіру. Тим істеричним криком, який ви сприймаєте як голос правди, вони виправдовують свій бандитизм на теренах Західної України, де вони винищували корінне населення та цілими селами виселяли людей у краї вічної мерзлоти.

Вони ходять в шатах "героїв", їм дані за ці бандитські вилазки солідні державні пенсії в незалежній Україні, за яку вони не боролися. Їм надані пільги і квартири на землі того народу, проти якого вони боролися. А справжні сини і борці за волю свого народу, своєї вітчизни нині харчуються з рук волонтерів і гуманітарних допомог з-за кордону. Така совєтська логіка живе й досі не лише в головах європарламенту, а й в головах "визволителів" від свободи до рабства – "п'ятої колони", які залишаються у кожній вчорашній колонії, і при першому теплому вітерцю піднімають голови і приходять до влади, щоб знову очолити адміністрацію метрополії і виконувати усі вказівки вчорашнього сюзерена, стаючи в позу васала, але вдаючи з себе гордого і незалежного державного мужа з психологією раба і служки, граючись у державність, свободу слова і демократію. А водночас ховаючи в московському рукаві елементарну удавку, яку так хочеться швидше накинути на шию непокірному українцеві, щоб він перед цим хоч задумався, що він учергове наробив і кого він на свою голову знову вибрав.

Я кілька років тому був у далекій карпатській Верховині. Раджу і вам, європарламентарі, поїхати в будь-яке верховинське село і поглянути на ті хрести і могили, що "прикрашають" майже кожен садок і город садиби українців, і запитайте у них, що це за могили поміж фруктових дерев? Вам скажуть: так сталінські головорізи знищували наших братів, сестер та батьків. Розстрілювали загарбники-зайди нас на нашій же землі. Чому ж ви, панове європарламентарі, живете не своїм розумом, а ідеологією Росії – спадкоємиці СРСР, яка й досі любить Сталіна і засуджує усіх, хто боровся з цим найжорстокішим диктатором минулого сторіччя?

І ще одне: де ви знайшли документ, що Степан Бандера – злочинець? Може, про це написано в рішеннях Нюрнберзького трибуналу? Може, там сказано, що Бандера і УПА злочинці? Совєтський прокурор Руденко не оминув би цього, щоб не вписати у судове рішення Нюрнберзького процесу. Але натомість там є рядки, які стверджують, що гітлерівці боролися з українськими націоналістами. То на чиєму ви боці, європарламентарі? За елементарною людською логікою, ви на боці Гітлера і Сталіна, з якими усе своє свідоме життя боровся Степан Бандера. Слава і вам, послідовні Московській ідеології у своїх рішеннях європарламентарі!

Мені особисто все одно, чи скасують Указ президента Віктора Ющенка про присвоєння Героя України Степану Бандері. Для мене головне, на відміну від вас, європанове, – це справедливість і об'єктивність. Степан Бандера все одно залишиться для більшости українців сином свого народу, патріотом і незламним борцем перед двома тоталітарними режимами, які загарбували мою Батьківщину. Та не однаково мені, коли, скасувавши цей Указ свого попередника, новий Президент розпишеться під цим Указом в тому, що він не Президент усієї Української Держави, а просто черговий васал і служка сусідніх держав, на догоду яких він пішов проти себе і своєї програми об'єднати Україну. Бо "доблесні кадри", які депортували з України до далеких просторів СРСР, у сталінські концтабори, українців, кримських татар, німців, болгар, греків, поляків та представників інших національностей, мабуть, нині складають не більше одного відсотка поміж 46 мільйонного народу, і на догоду цьому "доживаючому відсотку окупантів чи заблудших ідеологічних овець типу цибенків та колесніченків" йти назустріч і при цьому думати, що це об'єднання великої європейської держави в одне ціле, є так само смішним, як і логіка політичних європарламентарів з їхнім не історичним, а виразно політичним рішенням.

Олег ЧОРНОГУЗ,
письменник

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ...

Ми, члени Костопільського районного проводу КУН, здивовані тим, як наша партійна газета легко і невимушено надає дозвіл для публікацій, які паплюжать честь і гідність кращих представників Конгресу. Мова йде про публікацію Богдана Дідуха "Про патріотизм і псевдопатріотів" в №7 від 23 лютого 2010 р.

По-перше, що спонукало автора до написання даного матеріалу? Не маємо сумніву, що прихід до керівництва районною організацією КУН людей, які не керуються в кишеньковому режимі представниками інших політичних сил, не дивлячись, хоч яке б то "біле братство" було.

По-друге, курс на оновлення організації, який взяв Юрій Лисецький, явно не до вподоби політичним банкрутам, які дуже хочуть бачити КУН з нижчим рейтингом, ніж вони, адже важко їм усвідомити, що з кожними виборами вони все стрімкіше наближаються до повного фіаско.

Вагомим підтвердженням наших слів став факт обрання лідера районного КУН Юрія Лисецького два тижні тому головою Координаційної ради політичних партій та громадський організацій Костопільщини.

З повагою
Микола СПІВАК,
Олег ВОРОНОЙ,
Іван СНІЩУК,
члени проводу РО КУН

Від редакції. Прикро, якщо, надаючи можливість обом сторонам висловитися, ми в чомусь припустилися помилки, за що просимо вибачення. Відтак, редакція не бачить необхідности у продовженні полеміки на сторінках газети.

ЧЕРВОНЕ І КОРИЧНЕВЕ

СТАЛІН ТА ГІТЛЕР: ЗНАЙДИ ВІДМІННОСТІ

Відомий російський екс-шпигун та контроверсійний дослідник Другої світової війни Віктор Суворов склав ось такий "дотепний" перелік паралелей між Сталіним та Гітлером.

✔ У Гітлера червоний прапор. І в Сталіна червоний прапор.

✔ Гітлер правив від імені робітничого класу, партія Гітлера називалася робітничою. Сталін теж правив від імені робітничого класу, його система влади офіційно іменувалася диктатурою пролетаріату.

✔ Гітлер ненавидів демократію і боровся з нею.

Сталін ненавидів демократію і боровся з нею.

✔ Гітлер будував соціалізм.

І Сталін будував соціалізм.

✔ Гітлер вважав свій шлях до соціалізму єдино правильним, а всі інші шляхи збоченням.

І Сталін вважав свій шлях до соціалізму єдино правильним, а всі інші шляхи відхиленням від генеральної лінії.

✔ Соратників по партії, які відхилялися від правильного шляху, таких, як Рем і його оточення, Гітлер нещадно знищував.

Сталін теж нещадно знищував усіх, хто відступав від правильного шляху.

✔ У Гітлера чотирирічний план.

У Сталіна – п'ятирічні.

✔ У Гітлера одна партія у владі, інші в тюрмі.

І в Сталіна одна партія у владі, інші в тюрмі.

✔ У Гітлера партія стояла над державою, країною керували партійні вожді.

І в Сталіна партія стояла над державою, країною керували партійні вожді.

✔ У Гітлера з'їзди партії були перетворені на грандіозні вистави.

І в Сталіна – теж.

✔ Головні свята в імперії Сталіна 1 травня, 7–8 листопада.

В імперії Гітлера – 1 травня, 8–9 листопада.

✔ У Гітлера – Гітлерюгенд, молоді гітлерівці.

У Сталіна комсомол – молоді сталінці.

✔ Сталіна офіційно називали фюрером, а Гітлера – вождем. Пробачте, Сталіна – вождем, а Гітлера – фюрером. У перекладі – це теж саме.

✔ Гітлер любив грандіозні споруди. Він заклав у Берліні найбільший будинок світу – Будинок зборів. Купол будинку – 250 метрів у діаметрі. Головний зал повинен був вміщати 150–180 тисяч осіб.

І Сталін любив грандіозні споруди. Він заклав у Москві найбільший будинок світу – Палац Рад. Головний зал у Сталіна був менший, зате сама споруда була набагато вищою. Будинок висотою 400 метрів був наче постаментом, над яким височіла стометрова статуя Леніна. Загальна висота споруди – 500 метрів. Робота над проектами Будинку зборів у Берліні та Палацу Рад у Москві велася одночасно.

✔ Гітлер планував знести Берлін і на його місці побудувати нове місто з циклопічних споруд.

Сталін планував знести Москву і на її місці побудувати нове місто з циклопічних споруд.

✔ Для Німеччини Гітлер був людиною ззовні. Він народився в Австрії і майже до самого моменту приходу до влади не мав німецького громадянства.

Сталін для Росії був людиною ззовні. Він не був ані росіянином, ані навіть слов'янином.

✔ Іноді, дуже рідко, Сталін запрошував іноземних гостей у свою кремлівську квартиру, і ті були вражені скромністю житла: простий стіл, шафа, залізне ліжко, солдатська ковдра.

Гітлер наказав розмістити в пресі фотографію свого житла. Світ був вражений скромністю помешкання: простий стіл, шафа, залізне ліжко, солдатська ковдра. Тільки у Сталіна на сірій ковдрі чорні смужки, а у Гітлера – білі.

✔ Тим часом, у безлюдних місцях серед казкової природи Сталін будував дуже затишні і добре захищені резиденції-фортеці, які ніяк не нагадували келію відлюдника.

І Гітлер у безлюдних місцях серед казкової природи зводив неприступні резиденції-фортеці, не шкодуючи на них ні граніту, ні мармуру. Ці резиденції ніяк не нагадували келію відлюдника.

✔ Улюблена жінка Гітлера, Ґелі Раубал, була на 19 років молодшою від нього.

Улюблена жінка Сталіна, Надія Аллілуєва, була на 22 роки молодшою від нього.

Ґелі Раубал покінчила життя самогубством.

Надія Аллілуєва – теж.

Ґелі Раубал застрелилася з пістолета Гітлера.

Надія Аллілуєва – зі сталінського.

Обставини смерті Ґелі Раубал загадкові. Існує версія, що її вбив Гітлер.

Обставини смерті Надії Аллілуєвої загадкові. Існує версія, що її вбив Сталін.

✔ Гітлер говорив одне, а робив інше. Як і Сталін.

✔ Гітлер почав своє правління під гаслом "Німеччина хоче миру". Потім він захопив половину Європи.

Сталін боровся за "колективну безпеку" в Європі, не шкодуючи на це ні сил, ні коштів. Після цього він захопив половину Європи.

✔ У Гітлера Ґестапо.

У Сталіна НКВС.

У Гітлера Освенцим, Бухенвальд, Дахау. У Сталіна ГУЛАГ.

У Гітлера Бабин Яр. У Сталіна – Катинь.

✔ Гітлер винищував людей мільйонами. І Сталін мільйонами.

✔ Гітлер не вкривав себе орденами, і Сталін не вкривав.

✔ Гітлер ходив у напіввійськовій формі без розпізнавальних знаків.

І Сталін – в напіввійськовій формі без розпізнавальних знаків. Пізніше Сталіна потягнуло на військові звання, на маршальські лампаси і золоті еполети. Це так. Але Сталін присвоїв собі звання маршала в 1943 році після перемоги під Сталінградом, коли стало остаточно ясно, що Гітлер війну програв. У момент присвоєння звання маршала Сталіну було 63 роки. Маршальську форму він одягнув вперше під час Тегеранської конференції, коли зустрічався з Рузвельтом і Черчиллем. Ми не можемо в даному питанні порівнювати Гітлера і Сталіна просто тому, що Гітлер не дожив ні до такого віку, ні до таких зустрічей, ні до таких перемог.

✔ А решта все збігається. Сталін без бороди, але зі знаменитими вусами. Гітлер без бороди, але зі знаменитими вусами.

У чому ж різниця?

Різниця у формі вусів.

✔ А ще різниця в тому, що дії Гітлера світ вважав найбільшими злочинами. А дії Сталіна світ вважав боротьбою за мир і прогрес.

✔ Світ ненавидів Гітлера і співчував Сталіну.

✔ Гітлер захопив половину Європи, й увесь інший світ оголосив йому війну. Сталін захопив половину Європи, і весь світ слав йому вітання.

✔ Для того, щоб Гітлер не зміг утримати захоплені в Європі країни, Захід топив німецькі кораблі, бомбив німецькі міста, а потім і висадив на Європейський континент надпотужну армію.

А для того, щоб Сталін зміг захопити і утримати іншу половину Європи, Захід подарував Сталіну сотні бойових кораблів, тисячі бойових літаків і танків, сотні тисяч кращих у світі військових автомобілів, мільйони тонн першосортного палива, боєприпасів, продовольства і т.ін.

Як же сталося, що Сталін програв війну, яку готував все своє життя? Чому вступ Радянського Союзу в Другу світову війну в серпні 1939 року був настільки блискучим, а кінець настільки сумним? Чому Друга світова війна завершилася для Радянського Союзу так званою "великою перемогою", яка виявилася гіршою за будь-які поразки?

Робіть висновки самі...

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"О, РОДЕ, СУЄТНИЙ, ПРОКЛЯТИЙ..."

Сьогодні у жорстокій боротьбі вирішується: бути чи не бути українцям та українській Нації. Хочу поставити запитання: чи має право на існування українська Нація? І одразу надаю відповідь – ні! І ось чому.

Під час останніх президентських виборів лише близько 10% виборців віддали свої голоси за українців, а саме за Ющенка, Тягнибока, Костенка, Гриценка. Бо усі інші кандидати – то москалі з жидами. Вони й перемогли. Найбільше голосів виборців отримали москаль Янукович та жидівка Тимошенко. Нашому народу ніколи не змити з себе цієї ганьби – мати двічі судимого москаля-українофоба Януковича своїм Президентом.

Згадаймо минуле, бо без нього немає майбуття. На усіх історичних зламах, коли потрібна була воля та єдність задля збереження державності, українці звойовували самі себе.

1659 рік – козаки під проводом Гетьмана Івана Виговського вщент розбили московське військо під Конотопом. Замість того, щоб йти далі на Москву, частина козаків підняла повстання супроти Виговського. Результат – московські кайдани на довгі роки.

1708 рік – шанс скинути кайдани, який випав українцям, задяки шведсько-російській війні. Гетьман Іван Мазепа, розуміючи це, закликає усіх козаків до об'єднання заради цієї святої мети. Проте, більша частина з них так і залишилась у лавах Петра I, вмираючи за інтереси Росії. Ідея української державности захлинулась.

1917–1921 роки – велика кількість українців (щорси, махни, коцюбинські) воякували на боці московсько-більшовицьких зайд проти власного народу та його задекларованої незалежної держави. Згодом, у 1932–1933 роках, вони остаточно зрозуміли, що помилялися, але було запізно. "Краще вмерти від заліза, аніж від голоду!" – слова, сказані колись Спартаком, стали для України тоді пророчими.

2004–2010 роки – українці знов роз'єднані. Вони не сприймають риторики українця Ющенка, який пропонує їм лише одне – стати вільною Нацією, бо їх вводять в чергову оману табачники, шуфричі, симоненки, януковичі, накидаючи чергове московське ярмо. Українці зрадили Ющенка, як колись зрадили Виговського. Невже знов українцям потрібна катаклізма, щоб зрозуміти, що вони помилялися. Усе повторюється.

Якщо сьогодні ми втратимо незалежність, нас проклянуть наші нащадки. 1918 року триста "українських спартанців" стали на захист молодої української держави. Судячи з перебігу теперішніх подій, сьогодні взагалі нікому буде брати до рук зброю, якщо буде на те необхідність...

Нація, яка добровільно плазує у рабство, не має права на життя!

Василь СЕНЧИЛО,
шахтар, пенсіонер,
м. Горлівка

УКРАЇНА, СИВА НЕНЬКО...

Петро ОСАДЧУК

* * *

В час передвиборної боротьби
Домінують прийоми безбожні –
І дзвенять, ніби дзвони, лоби,
Особливо – порожні!

* * *

Застрільники реставрації
Стріляють у серце нації,
Готові до реанімації
Сталінські формації.

* * *

Домінує мета убога,
Про яку й хунвейбіни забули.
Тому вірить не можу в бога,
Що кличе до щастя в минуле.

* * *

Наш бюджет – то не райський сад,
Де, як зорі, яріють плоди.
А в культури голісінький зад –
Хто не вірить, загляньте туди!

* * *

Кажуть, що вони
інтернаціоналісти
І ведуть на українців атаку
за атакою.
А щоб на шию нам дружно сісти,
Гуртуються за національною
ознакою.

* * *

Жили в Україні, як дачники,
Українську зневаживши суть.
Нині ж там у державі табачники,
Де б тютюнники мали буть.

* * *

Захмарилось на всю небесну синь
І в небі, і в душі чорніють хмари.
Та що б не сталось, України син
З почвари не піде у яничари.

* * *

Той вміє піднімать людей на сміх,
Той в дошку хвацько гатить
долото...
Час настає, коли понад усіх
Спливає і регоче пан Ніхто.

* * *

Послідовно "ідейна" босота
Закриває свободі рота,
Бо принцип її і оплот –
Всенародно закритий рот.

* * *

Кожен палкий проповідник
Відновлення імперії
Має право на заповідник
Імені Берії.

* * *

Совок живе, як гном,
З уявою багатою:
Мріє поле копати совком,
А гроші гребти – лопатою.

* * *

– Призупинимо приватизацію
І порятуємо цивілізацію!..
– І пошлемо до Господа націю
На довічну дотацію.

* * *

В час політичного очманіння
Виникає позитивний прогноз:
Бомжам обіцяють,
що до потепління
Приведе їх узимку Мороз.

* * *

Податковий інспектор з породи
крутих
Багатіє новими крутими думками:
Скоро будемо дерти податки з тих,
Що сидять день у день
під церквами.

* * *

Три гілки одної влади
Будують нові барикади,
Щоб стоять на своїм до загину
І Україну загнать в домовину.

* * *

Серп і молот бували в бувальцях
Прагнуть мати й при булаві,
Бо це зручно: серпом – по яйцях,
Молотом – по голові.

* * *

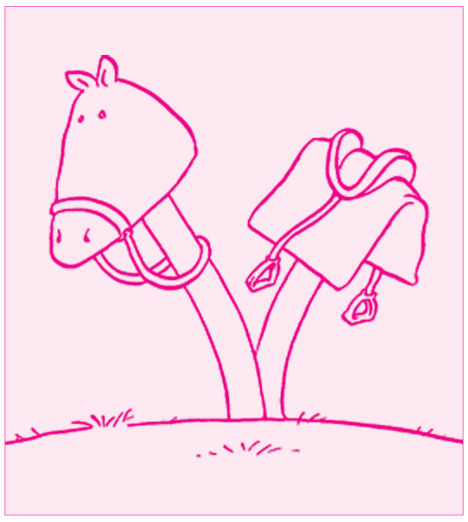
В Конституцію нашу іржаву
Вносять знову суттєві зміни,
Щоб легше було будувати державу –
Нову Україну... без України.

* * *

Новітні рятівники нації
Перебувають стабільно
в прострації:
Тільки вчора з колін повставали,
Нині б'ються за п'єдестали.

* * *

Все бачить Всевишній, все чує,
Зітхаючи на дозвіллі:
Той будує, той руйнує –
Усі малороси при ділі!..

* * *

Нарешті з трибуни горила
Про культуру заговорила,
Щоб у сірому залі горили
В землю культуру зарили.

* * *

Старі компартійні трутні
Нас кличуть вперед і вище,
Націливши в "світле майбутнє"
Через нове кладовище.

* * *

Істина мені відкрилася вночі,
Як довкола встановилась
мудра тиша:
Партія лише у саранчі
Найчисельніша і найлютіша.

* * *

Компартія не помилялась ніколи
й ніде,
Являючи силу ласкаву і грізну:
Комуніст комуніста на розстріл
веде
В ім'я торжества комунізму.

* * *

Твердо знає, де чорне, де біле,
Кого – вгору, кого – до ями.
Цього досить, аби дебіли
Захотіли стати вождями.

* * *

Комуністи вміють відправить
на плаху,
Вміють довести суспільство
до краху.
Але не знають механізму,
Як прийти до комунізму.

* * *

Що б він там не говорив,
Видно зблизька і здаля:
Агресивний примітив,
Слухняний служка Кремля.

* * *

У своїх побрехеньках незмінна,
Її гасла вже точить міль.
Вона – ніяка не Україна,
Вона – любий душі Ізраїль.

* * *

Кожен з нас до цього світу звик,
Голіруч не візьме блискавицю.
Лідеру дарують чомусь рушник,
Тоді як пора дарувати рушницю.

* * *

Найкраще брешуть златоусти,
Оті пани-товариші,
В яких у головах – не пусто,
Зате пустеля – у душі.

* * *

Спаси і помилуй нас, Боже!
Наступає орда злотоцінна,
І якщо ВОНИ переможуть,
Програє тоді Україна.

ДОПОМОЖІТЬ ЗБЕРЕГТИ ЧЕСТЬ, ГОРДІСТЬ НАШОЇ ІСТОРІЇ

Нещодавно в газеті "Шлях перемоги" опубліковано інформацію про те, як від причалу Київського крейсарського яхт-клубу вирушив у тривалу навколосвітню подорож морями і океанами екіпаж яхти "Купава".

Мета експедиції – сприяння зближенню українців, які проживають в різних частинах світу.

Один із членів цього екіпажу – Михайло Іллєнко, відомий кінорежисер та президент кінофестивалю "Відкрита ніч". Він має колекцію фестивальних фільмів, яка допоможе нашим героям бути з нами, Україною, а діаспорній спільноті – потішитися новими українськими фільмами, яких вони ніколи не бачили.

Михайло Іллєнко проведе в Антарктиді зйомку епізодів для завершення свого нового фільму "Той, хто пройшов крізь вогонь", про успішну втечу українця Івана Доценка – військового льотчика, Героя Радянського Союзу, зі сталінських концтаборів ГУЛАГу.

Тільки в цьому одному задумі Україна повинна оцінити його, що виконує екіпаж яхти "Купава". Але всі ці задуми знищують чиновники – як морально, так і матеріально.

На територію яхт-клубу вже довгий час ведеться наступ. Блок Черновецького у Київраді вирішив віддати все урочище Берковщина, де розташована затока яхт-клубу, під комерційну забудову.

Звертаюсь до всіх людей доброї волі, всієї інтелегенції, яким не байдужа доля розвитку культури, спорту та багатої історії інтелектуальної власності України – допоможіть відстояти яхт-клуб від загребущих посягань київських чиновників.

Йосиф ЙОСИФІВ,
член проводу КУН,
м. Дрогобич

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 457
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9